

DU-TE ȘI VINO, BĂIATUL MEU!

Mi-a aninat Tata traista-n băț
și mi-a mângâiat, ca un vraci,
pletele-mi din galbene spice,
apoi, a murmurat, doar pentru el,
o rugăciune... Abia respirată,
până atunci, vorba lui a despicat
aerul bleu-vert al Marii Despărțiri:
– du-te în lume, fiul meu pribeag,
în lumea largă, în Exil, tocmai pentru
a simți și mai apăsătorul dor de vatră
și focul preasângelui acestui Neam,
care a transformat moartea în viață...
și suferința în metafizică pură.

Du-te peste Ocean, pe drumul lui Kafka,
pentru a mângâia fesele Statuii Libertății,
du-te , băiatul meu, și urcă voios
pe ultima treaptă a Turnului Eiffel,
ca să vezi din ce direcție vine viitorul
Nației române...Du-te, Prâsleo, departe
și calcă cu grijă pe marmura de Carrara
a "Strâmbăturii din Pisa". Ai grijă,
să nu te-mpingă păcatul zilei,
ca să tragi cele șapte clopote...
Pericol de prăbușire!

Du-te în Piața San Marco, băiete,
ca să vadă națiunile lumii
câți porumbei poate să țină un român,
pe umerii săi de aramă...
Poate 1000, poate 1001, chiar dacă
al-o-mie-unulea-porumbel scapătă
puțin laba piciorului stâng!

Du-te la Moscova, fiul meu,
ca să vezi comunismul în carne și oase,
de n-or fi rămas doar oasele...
du-te, lumina mea, la Mausoleul lui Lenin
și smulge-i Satirului barba roșie, care crește,
crește peste lume ca iedera...

Du-te, suflet nemângălit de cunoaștere,
du-te oriunde din Imperiul Scârbei și al Nimicului
și vino Acasă doar atunci,
când vei înălța, cu românii din Diaspora,
o cruciadă de foc, care să ne șteargă
toate lacrimile prelinse în sânge...

Du-te și vino, sânge din sângele meu,
nu pentru mine și pentru cei ca mine,
ci pentru copiii tăi și copiii copiilor tăi...
Amin!

GRAMATICA IUBIRII

Stau drept, dar gându-mi cade șui
pe trupu-ți înflorit în toate cele,
când sânii tăi – ulcioare cu gurgui –
tresar subit, ieșind din ghilimele.

Și, vai, de dor, privirile-mi sunt treze,
spre-acel abis lăuntric, temător,
ascuns subtil în tandre paranteze,
tot așteptând un gest complinitor.

Fierbinți și voluptos neconsolate,
coapsele-ți poartă semnul întrebării,
spre-acele sărutări nenumărate,
dând sens suav și cald capitulării!

Și-apoi, iubito, după puncte – două (:),
să punem, între virgule, iubire
mai pură decât boabele de rouă,
ce curg pe-o liniuță de...unire.

Și apostroful cin' să-l înțeleagă,
când trupu-ți în silabe se desparte,
și puncte...puncte tainice ne leagă,
de îți anin pe ochi un semn de carte!

Și, în răstimpuri, sensul fericirii,
melodic, ne înalță-n contrapunct,
gramatica dă sens deplin iubirii,
dar, hai iubito, ca să punem punct.

NAUFRAGIU

(Iubitei de la capătul...tunelului)

Ești aurora-mi lină dinspre stele,
Poetă-mi ești cu mir sacerdotal,
Din trupul tău, zbura-vor filomele,
Spre ceru'-mi înstelat și vegetal.

Apoi, Femeie,-n versul cărnii tale,
Noi da-vom glas iubirilor fecunde,
Poeta mea cu stări fundamentale,
De mine nu fugi și nu te ascunde...

Și ține minte, Doamnă încă verde,
Când versu'-ți va țâșni crepuscular,
Fă bine și din ochi nu mă mai pierde.
Căci te blestem de dulce și de-amar.

De dulce-ți spun să-ți fie rima rimă,
Și sânii - ți albi rămână-ntrebători,
Iar versul tău să aibă drept de stimă,
Să-ți cânte paseri dragi pe subsuori.

Despre amar, îți cânt la mandolină
Și te blestem să-ți fie dor de mine,
Să rabzi de sete, lâng’-o apă lină,
Să n-ai bărbat ca dorul să-ți aline...

Și-apoi, tip-til, să vin să te salvez,
Parfumul tău în nări să mi se urce,
Tot căutând motiv să naufragiez,
În trupu-ți cald și-n poezia-ți dulce...

SE-AUDE LUMINA!

Caut spre cer
delir voluptos,
anotimp amoros
se scaldă-n mister.

Avid de spațiu,
zbor în oglindă,
doru-mi mă prindă,
cu mult nesațiu.

Fluturi în cor
îmi vând infinitul
și-mi plâng asfințitul,
sfășietor...

Lunec în lume,
surâsu-mi se frânge,
inima-mi plânge
dureri postume.

Prevăd dimineața
și vreau infailibilul,
risc imposibilul,
îmi zornăie viața.

Până la moarte,
supune-mă, Doamne,
norocul să-mi poarte
candidele toamne.

De-i albă hermina
și viața-i un fum,
în tainicu-mi drum,
se-aude lumina!